

Ike Simoncini

DE HUILENDE HOOLIGAN

HOE GEWELD
EEN SCHREEUW
OM LIEFDE WAS

Uitgeverij De Kring

Ike (19) en Poxie (17)

Op weg naar het Hongaarse Ujpest Dozsa, september 1987, in de uitwedstrijd van FC Den Haag in de Europacup II

DE GEKWETSTE KINDERZIEL VAN EEN VOETBALVANDAAL

Ike Simoncini ontmoette ik in 2002 bij de voorbereiding van *Rondom 10*, dat als thema zou hebben 'De bestrijding van voetbalvandalisme'. Bij de tv-uitzending zaten de voorzitters van de supportersverenigingen van Ajax, Feyenoord, Twente, Utrecht en Den Haag, allen oud-*hoolies*, samen in één ruimte. Simoncini discussieerde fel met de Tilburgse burgemeester Johan Stekelenburg en VI-hoofdredacteur Johan Derksen. Hij noemde Derksen 'een kwal', omdat die gezegd had dat Den Haag-supporters het halve stadion hadden gesloopt. 'Hélemáál niet waar.'

Toen mij gevraagd werd een voorwoord voor dit boek te schrijven, aarzelde ik. Verheerlijking van voetbalgeweld gaat tegen mijn natuur in. Maar na lezing van het manuscript besloot ik het wél te doen, want dit boek is een eyeopener. Je komt dicht bij de ziel van de voetbalvandaal. Het voegt iets toe aan wat wij gewone burgers al vermoedden, namelijk dat ónder die gewelddadigheid een mens met een gekwetste ziel zit.

Ike's verhaal is een verdrietig stemmende cocktail van een niet zo geslaagde opvoeding, jarenlang drugsgebruik en de ongelukkige mens die daarmee moet dealen. Een soort kameradschap onder hooligans en hun onderlinge humor boden enige troost voor een tekort aan liefde. Zo doorgrondt de lezer iets van het fenomeen voetbalvandalisme. De openheid van Ike Simoncini doet soms pijn aan de ogen. De lezer gaat zien hoe pubers, post-pubers en onvolwassen dertigers lang veiligheid vinden in een subcultuur van geweld, drank en drugs.

Hooligans weten de schuld van hun klootzakkengedrag

doorgaans goed buiten zichzelf te leggen. Het is een langjarig patroon. Dat opgefokte communiceren vol grote bekken, onsportiviteit en onredelijke verwijten herken ik als Haags jongetje dat in de jaren zestig wedstrijden in de stadions Houtrust en het Zuiderpark bezocht. *Stadium wise* werd ik er. Jaren later, toen ik als journalist met hooligans contact zocht om hun verhaal te registreren, kwam die wijsheid me van pas.

Deze autobiografie van hooligan Ike biedt een inkijk in zijn gekwetste kinderziel. Vast staat dat zijn ouders en hij het niet met elkaar troffen. Maar of zijn kwetsuren jarenlang vandalisme in de stadions rechtvaardigen? De lezer oordele zelf.

De harde kern van FC Den Haag stak in 1982 de eigen houten eretribune in de fik. Ik was erbij toen een vuurwerkbom in 1985 een einde maakte aan FC Den Haag – De Graafschap. ‘Jullie gaan dood’ stond op het spandoek dat in de dug-out van de bezoekers hing. Of Ike hierbij betrokken was, weet ik niet. Wel was hij bij de legendarische *Slag om het Zuiderpark*, 1 maart 1987. Hij schrijft: ‘Als eerste pakte ik een steen, gooide die en schreeuwde: “Vúúr, vúúr, vúúr!” Het effect was fucking geweldig. De ME wilde net oprukken, maar binnen een paar seconden kregen ze honderden stenen naar zich toe gesmeten.’

In *De Huilende Hooligan* ligt spijt niet dik opgestapeld, al schrijft Ike ergens: ‘Ook dit is er weer eentje voor op de spijtilijst.’ Deze lezer kan goed leven met hoe Ike zijn ‘heldendaden’ beschrijft en hoe hij dealt met de gevolgen. Wel vermijdt hij gewetensvragen. Geen woord over de prss van agenten en vijandelijke supporters op wie hij het geweld botvierde.

De hooliganstorm in Ike is gaan liggen. Hij is nu een liefhebbende vader voor zijn zoon en werkt in een fietsenwinkel.

CEES GRIMBERGEN

Journalist, oud-presentator Rndom 10 en radiomaker

WAAROM DIT BOEK?

Dit boek is geschreven vanuit de beleving van de jonge Ike, die niet altijd spijt had van zijn daden. Inmiddels heb ik door de jaren heen geleerd dat ik vooral tussen mijn 18e en 22e soms gewoon echt gestoord was, maar het heeft wel lang geduurd voordat ik dat inzag. Ik moest mijn demonen eerst leren begrijpen.

Tijdens het schrijven van dit boek is me dat nog beter gelukt. Tuurlijk voelde ik ook vroeger al dat er iets mis met me was, dat mijn ouders naar en afstandelijk waren en me vaak kleinerden, en dat ik al vanaf mijn zesde absoluut geen warme band met ze had. Maar dan zei dat stemmetje in mijn hoofd: ‘Kom op, Ikey, ze hebben je nooit opgesloten in het kolenhok.’ Of: ‘Hé, ze hebben je toch zeker niet ernstig mishandeld? Stel je niet zo aan, er zijn een hoop mensen die veel ergere shit hebben meegemaakt.’

Pas rond mijn 41e, toen ik stopte met blowen, besepte ik dat ik vroeger thuis wel degelijk ernstig beschadigd was. Een kind van negen dat zijn ouders haat en bidt dat ze doodgaan zodat-ie in een fijn pleeggezin komt: dat is heftig. Tegenwoordig zouden ze zeggen dat zo’n kind onveilig gehecht is, omdat het bij zijn ouders geen emotionele steun kreeg of geen consistent gedrag zag. Het effect daarvan op latere leeftijd moet je niet onderschatten: losgeslagen gedrag, verlatingsangst, wantrouwen tegenover de buitenwereld, diepe onzekerheid. Uit mijn idiote en vaak agressieve gedrag blijkt wel dat ik (onbewust) ook enorme last had van die onveilige hechting.

En dat is een van de redenen dat ik dit boek heb geschreven:

ik hoop dat er jongeren zijn die het lezen en denken: verdomd, deze shit maak ik ook mee. En dat het stemmetje in hun hoofd dan niet zegt dat ze zich niet moeten aanstellen of dat ze het stemmetje gaan overschreeuwen met stoer wangedrag, maar dat ze het serieus nemen, erover praten en misschien wel hulp gaan zoeken. Het kan je een heleboel ellende schelen in je latere leven.

IKE SIMONCINI

PROLOOG – WAT WAS IK TROTS!

Het vak in De Meer zat bomvol. Het Nederlands elftal speelde er. Tegen wie, geen idee. Dat was ook niet waarom ik er was. Hoe we daar kwamen, weet ik ook niet meer. Maar opeens stonden we daar. In vijandig gebied, Amsterdam. We waren met een flinke groep FC Den Haag-supporters. ‘Den Haag! Den Haag! Den Haag!’ klonk als een strijdkreet door het vak. Er werd geduwd, er vormde zich een kring om ons heen en er werd ‘Opkankeren!’ geschreeuwd.

Ik vond het niet cool. Dit waren Petten en Sjalen, supporters die geen hooligan zijn, en die laat je eigenlijk met rust. Maar ik begreep het wel. We moesten laten zien dat we er waren. Gewapend met een stevige paraplu met een metalen punt keek ik om me heen. Het kon niet lang uitblijven, de F-side moest zich laten zien. Dit was hun thuis, dit konden ze niet accepteren.

En daar kwamen ze, van beneden naar boven. Twee grote gasten liepen voorop. Ik zag twijfel bij de voorhoede van onze groep. Een paar van ons, tegen wie ik als 18-jarig jochie opkeek, leken niet zeker van hun zaak. Maar ik wist wat er zou gebeuren. Poxie, mijn beste maatje, ging in actie komen. Zes-tien jaar, knettergek, schijt aan alles. Dit was zijn moment, ik voelde het.

Ik stapte naar voren, liep langs de Schilderswijkers en koos positie. Als Poxie ging, wilde ik er staan om hem te helpen. Hij was mijn bloedbroeder, mijn allerbeste vriend. En ja hoor, daar kwam hij. Van rechts stormde hij naar voren, capuchon op zijn hoofd, vuisten maaiend, recht op de twee Amsterdamse reuzen af.

Strategisch als ik was, liep ik meteen achter hem aan. Een van de voorste F-siders, een beest met handen als kolenschoppen, greep Poxies gezicht vast en wilde uithalen. Maar ik was hem voor. Ik sloeg met de punt van mijn paraplu keihard op zijn hoofd, gevolgd door een harde round house kick recht in zijn gezicht. De rest van onze groep dook er bovenop. De F-siders kozen het hazenpad.

Een groep agenten keek naar boven en wees in onze richting. Snel legde ik de paraplu neer om niet op te vallen. Ik liep naar Poxie, die er een beetje verdwaasd bij stond. 'Wat gebeurde er? Die gast had me fucking goed beet, zeg!' zei hij.

'Ja ik zag het,' antwoordde ik, 'ik gaf hem gelijk een pestklap met die paraplu zodat hij losliet.' Poxie lachte hardop. Ik voelde een vleug van teleurstelling. 'Waarom lach je?' vroeg ik. 'Niks, ik zie jou voor me met die paraplu, gewoon een grappig idee,' zei hij grijnzend.

Gespannen wachtten we af of de F-side zich zou hergroeperen, maar wij waren met vijftig man en ik denk dat ze die dag niet genoeg mensen hadden, want ze lieten zich niet meer zien. Tevreden met onze overwinning stonden we wat later een jointje te roken. Plots kwam Sjon Janssen naar me toe, een van de meest gerespecteerde gasten van Midden Noord. Hij legde een hand op mijn schouder en zei: 'Mooie actie, man!'

Er ging een golf van warmte door me heen. Hier stond ik dan: Ike, geboren in het Noordeinde, naast het paleis van de koningin. Ik had op de Montessorischool gezeten in de Vogelwijk, een van de meest chique wijken van Den Haag. Maar nu stond ik hier, volledig geaccepteerd door de grootste gekken van de stad. Hoe ik hier terecht was gekomen? Geen idee. Maar Jezus, wat was ik trots.

MIJN VADER WAS EEN OVERDREVEN CHARMANTE ITALIAAN MET ZO'N IRRITANT KUTACCENT

Opgroeien in Den Haag in de jaren tachtig was best wel een feest. The Summer of Love, 1967, had een grote ommekeer veroorzaakt en veel van de stijve en hiërarchische denkbeelden uit de jaren vijftig waren verdwenen. Er was gevochten voor een vrije samenleving, en die was er gekomen. Blowen op straat? Geen probleem. Roken in de kroeg? Prima, ga je gang. Rellende jongeren? Ach, dat waren 'boefjes' en verder niet. Je zou kunnen zeggen dat de vrijheid-blijheid was doorgeslagen, maar daar hadden wij jongeren geen last van.

Onze ouders waren niet meegegroeid. Zij kwamen nog uit de tijd dat zieltjes gebroken moesten worden. Kinderen moesten gehoorzaam zijn, U zeggen tegen hun ouders, netjes en stil aan de eettafel zitten. En vooral hun bek houden als volwassenen in gesprek waren.

Natuurlijk waren er ook ouders die hun kinderen liefdevol opvoedden, maar ik had die mazzel niet. Mijn ouders waren twee idioten en allesbehalve liefdevol. Mijn vader was een overdreven charmante Italiaan met zo'n irritant kutaccent. 'Hallo skatje' in plaats van schatje zeggen, dat soort shit. Bovendien was hij nogal vol van zichzelf, omdat hij met succes de sanitaire groothandel van mijn opa had uitgebreid. Mijn moeder was een koude, kille, elitaire Hollandse balletlerares die door mijn vader zwaar verwaarloosd werd en dat op mij botvierde. Over mijn verdere familie weet ik eigenlijk bizar weinig, er werd thuis zelden over gesproken. Mijn vader was

[lees verder in het boek]